

Dr. Daniel Cain

Universitatea Alexandru Ioan Cuza Iasi/ Institutul de Studii Sud-Est Europene din Bucuresti

Proiect PNII-RU-TE-2012-3-0288

Un diplomat bulgar la București: Gheorghi Kalinkov (1911 - 1913)

Scurtă carieră diplomatică a lui Gheorghi Kalinkov se rezumă doar la postul de la București, într-o perioadă de convulsii în Peninsula Balcanică. Numit în fruntea unei legații bulgare, „fără nici un fel de pregătire diplomatică, fără prea multe maniere de salon, însă deștept”, Kalinkov se confruntă cu provocările declanșării primului război balcanic. Mai precis, trebuie să uzeze de toată influența sa pentru a diminua prăpastia dintre așteptările României și intrasigența autorităților de la Sofia.

Pentru a putea pătrunde spiritul unei țări, diplomatul trebuie mai întâi să o cunoască. Pentru Gheorghi Kalinkov, România este țara celor mai stridente contradicții politice. Un stat în care Constituția este „o funcție”, regimul electoral - „înșelătorie și corupție”, iar parlamentarismul, „un fals și o minciună perfidă”. „Ea are Constituția cea mai iubitoare de libertate, prin care se proclamă suveranitatea poporului, din care izvorăsc toate puterile, iar în practică masa populară de cinci milioane este exclusă și dată la o parte de oligarhia funciară și privilegiată financiar, astfel încât poporul nu-și poate exercita drepturile sale suverane și să ia parte la guvernare. Dreptul electoral este proclamat drept sfânt și liber iar în realitate, din cauza candidaturilor oficiale, se exercită de către Putere cu o forță brutală, prin influență morală și presiune, prin mită, prin constrângere și amenințare; în general, printr-o largă corupție electorală, în toate direcțiile.” Iată de ce, mai scrie Kalinkov, România „nu e doar țara regimului personal, ci o monarhie cu un monarh de fapt absolut și neîngrădit, ai cărui miniștri sunt slugi ascultătoare la Palat, care, la rândul lor, dau ordine servitorilor lor, și mai ascultători și servili, așa cum sunt membrii parlamentului și întreaga adunătură de funcționari și a celor care se hrănesc pe spatele nefericitelor mase populare, fără drepturi și înrobite economic și politic.”

Bucureștii sunt „centrul și oglinda oligarhiei românești”, un oraș care, pentru diplomatul bulgar, reprezintă un „Babilon modern” și „Micul Paris” în toate, mai ales în ceea ce privește moravurile politice și familiale, „stricate și foarte ușoare”. Pentru o asemenea viață, recunoaște Kalinkov, ai nevoie de „o sănătate de fier, punga plină, nervi tari și un stomac sănătos”. Aici se împletesc „toate amintirile trecutului și toate speranțele viitorului”. Capitala Vechiului Regat este „focarul culturii, politicii, științei și artei românești”, unde se intersectează civilizația europeană, prost înțeleasă și prost aplicată, cu întunericul, ignoranța și indecența Orientului”. Din aceste

considerente, ministrul bulgar Gheorgi Kalinkov îi va acuza pe români de șovinism și lăudăroșie, capitol la care aceștia i-ar depăși pe greci și sârbi, deoarece posedă mai multă îndrăzneală și insistență, reușind să creeze în lume impresia că România „este singurul stat modern din Răsăritul Europei, că este un focar al civilizației occidentale și că este un soare cultural, în jurul căruia gravitează și de la care își iau lumină celelalte popoare balcanice înapoiate”.